

نذر بدون صیغه شرعی تحقق پیدا نمی‌کند/ عهدهایی که با نذر اشتباه گرفته می‌شود!

رئیس مرکز فرهنگ و معارف قرآن با تأکید بر اینکه برای تحقق نذر حتماً باید صیغه آن قرائت شود، گفت: متأسفانه قرائت این صیغه در کشور ما رایج نیست.

رئیس مرکز فرهنگ و معارف قرآن با تأکید بر اینکه برای تحقق نذر حتماً باید صیغه آن قرائت شود، گفت: متأسفانه قرائت این صیغه در کشور ما رایج نیست.

حجت‌الاسلام والمسلمین محمدصادق یوسفی‌مقدم، رئیس مرکز فرهنگ و معارف قرآن در گفت‌وگو با خبرگزاری بین‌المللی قرآن (ایکنا) با تأکید بر اینکه نذر شرعی، بدون قرائت صیغه شرعی تحقق پیدا نمی‌کند، گفت: اگر نذری بدون این صیغه باشد تعهد اخلاقی برای انجام یک کار محسوب می‌شود، اما از نظر شرعی الزامی برای انجام یک کار به وجود نمی‌آورد. وی صیغه نذر شرعی را «لله علیّ کذا و کذا ...» عنوان کرد و گفت: یعنی هنگام نذر باید بگوییم «لله علیّ» و بعد نذر خود را عنوان کنیم که ترجمه فارسی آن می‌شود: برای خدا بر گردن من اینکه مثلاً اگر فلان اتفاق تحقق پیدا کند 10 فقیر را اطعام کنم که این نذر را نذر مشروط می‌نامند.

حجت‌الاسلام یوسفی‌مقدم ادامه داد: گاهی هم نذر ما مشروط نیست مثلاً عنوان می‌کنیم که «برای خداوند بر گردن من است که چنین کاری را انجام دهم» در این حالت خود را ملزم به انجام کاری می‌کنیم بدون اینکه خواسته‌ای داشته باشیم. وی در خصوص اینکه صیغه نذر باید فارسی خوانده شود یا عربی گفت: بسیاری از مراجع معتقد هستند که در نذر صیغه باید به زبان عربی جاری شود، البته گفته شده است که اول فارسی آن را قرائت کنیم و بعد عربی صیغه نذر را.

معمولاً ما با خدا عهد می‌بندیم نه اینکه نذر کنیم

رئیس مرکز فرهنگ و معارف قرآن تصریح کرد: با قرائت این صیغه، نذر در خارج تحقق پیدا می‌کند و در غیر این صورت تحقق پیدا نمی‌کند، اما معمولاً ما با خدا عهد می‌بندیم تا اینکه نذر کنیم چرا که در نذر قرائت صیغه نذر لازم است اما متأسفانه در جامعه ما این امر رواج ندارد.

وی در پاسخ به این سؤال که آیا در اسلام توصیه‌ای در خصوص انجام نذر خاصی صورت گرفته است، گفت: به طور خاص توصیه نشده اما هر چیزی که متعلق نذر قرار می‌گیرد باید امر مطلوب و مشروعی باشد. یعنی باید مطلوب شرعی باشد و بر کار یا اقدامی که معصیت، مکروه و یا مطلوب از نظر شرعی نباشد نذر تعلق نمی‌گیرد.

نذر قبول نمی‌شود چون انسان مصلحت خود را در همه جهات نمی‌داند

رئیس مرکز فرهنگ و معارف قرآن، نذر را امری مستحب دانست و در پاسخ به سؤال افرادی که از قبول نشدن نذرهای خود شکایت می‌کنند؟ گفت: انسان مصلحت خود را در همه جهات نمی‌داند و گاهی مسائلی را مطالبه می‌کند که اگر عیناً برای وی محقق شود، از نظر دینی و یا دنیایی به ضرر او خواهد بود.

وی افزود: ممکن است بر حسب ظاهر من چیزی را مطلوب دانسته و درخواست کنم اما در عالم واقع برای من ضرر داشته باشد و نذر من قبول نشود این بدان معنی نیست که خداوند بخشنده نیست و یا نمی‌خواهد از خزائن لطف و کرامت خود چیزی به من بدهد بلکه برای این است که آنچه را که من مطالبه می‌کنم به مصلحت من نیست.

حسن‌ظن بالله یکی از الطاف خداوند به بندگان است

حجت‌الاسلام یوسفی‌مقدم با تأکید بر اهمیت حسن‌ظن به الله گفت: حسن‌ظن به خدا داشتن مسئله مهمی است و یکی از الطاف خداوند به بندگان محسوب می‌شود. انسان باید بداند هر چیزی و هر اتفاقی حتی اگر در ظاهر ناگوار به نظر بیاید، لطفی از الطاف الهی است.

ارزش و ثواب نذر به متعلق آن وابسته است

وی ارزش و ثواب نذر را به متعلق آن وابسته دانست و اظهار کرد: نذر کردن به انجام امر خیری که ثواب دارد، ارزشمند است، البته گاهی برخی از نذرهای فرد ضرر دارد که نباید چنین نذری کرد. اگر متعلق نذر امر مباهی باشد نذر هم مباح می‌شود ولی وقتی نذر تحقق پیدا کرد واجب و تکلیف شرعی می‌شود.

بهرتر است دعا کنیم

حجت‌الاسلام یوسفی‌مقدم در پاسخ به این سؤال که برای تحقق امری بهتر است دعا کنیم یا نذر؟ گفت: توصیه می‌کنم به دعا در محله اول و تصمیم قاطع یعنی حرکت و اقدام در مرحله دوم. البته وقتی می‌خواهیم دعا یا نذر کنیم بهتر است اول از خوب بودن آنچه که از خدا مصلحت می‌کنیم مطمئن شویم یعنی بهتر است اول مطالعه و تحقیق کنیم اگر مطمئن شدیم آنچه که می‌خواهیم خوب است، اول دعا کنیم بعد برای تحقق آن تلاش و کوشش کنیم، این اقدام‌ها بهتر از آن است که الزام‌های بیرونی برای خود تعیین کند.